

Όταν είχε πάψει, πλέον, να είναι εκλεκτός των ανακτόρων και καθώς είχαν ήδη είχαν προηγηθεί οι διαβόητες εκλογές της βίας και νοθείας, ενώ επτά μήνες αργότερα προέκυψε και η δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη, τότε φέρεται να διατύπωσε ο Κωνσταντίνος Καραμανλής την απορία: «
ος κυβερνά αυτόν τον τόπο
»;

Ο από τους οπαδούς του και Εθνάρχης αποκαλούμενος, μόνο αφελής δεν ήταν, ήξερε πολύ καλά τις απαντήσεις, για αυτό και έντεκα χρόνια μετά την πρώ τη του εκλογική ήττα την οικειοθελή απομάκρυνση από τα πολιτικά δρώμενα, δεν είναι τυχαίο ότι δεν κάθισε ούτε λεπτό στα έδρανα της αντιπολίτευσης, κλήθηκε να συμμαζέψει το χάος που άφηναν πίσω τους οι πραξικοπηματίες.

Οι πρωταγωνιστές της δεκαετίας του '60 όμως, αλλά και οι μνηστήρες της εξουσίας της μεταπολίτευσης δεν είναι παρόντες πια. Πολλοί θα είχαν σκεφτεί ότι δεν θα μας έλειπαν. Η πραγματικότητα, σε μεγάλο βαθμό τους διαψεύδει, γεγονός που ασφαλώς ερμηνεύεται ως σημάδι παρακμής, αλλά όπως και να έχει, το ρητορικού τύπου αυτό ερώτημα, παραμένει επίκαιρο και οι υπήκοοι του τόπου επίσης παραμένουν «*πάντα γελαστοί και γελασμένοι*», όπως γράφτηκε και τραγουδήθηκε, τόσο ελληνικά, από καλλιτέχνες σπουδαίους.

Στην κορύφωση της τουριστικής σεζόν, με σταθερά υψηλές θερμοκρασίες στο κέντρο της πρωτεύουσας, στην οδό Αθηνάς πολύχρωμα, δίπατα λεωφορεία που αναγράφουν tour official
| of A
thens
, αλλά και
hop
on

,
hop
off

ταλαιπωρούν και ταλαιπωρούνται στο πυκνό και συχνά ακινητοποιημένο κυκλοφοριακό, ανάμεσα από ταξί που επιβιβάζουν επιβάτες, ντελιβεράδες και λοιπούς εποχούμενους που εκτιμούν ότι οι φανοστάτες έχουν επικουρικό ρόλο, αφηρημένους οδηγούς που καπνίζοντας μιλούν στο κινητό και πλήθος βιαστικών διαβατών.

Σιωπηλές κεφαλές ξεχωρίζουν στην οροφή κοιτώντας σαν σε θεατρική παράσταση τα δρώμενα μια πόλης που, δεν μπορεί, παρά να έχει τις ευχές του δωδεκάθεου και τις ευλογίες της ορθοδοξίας συνάμα και αντέχει ακόμα.

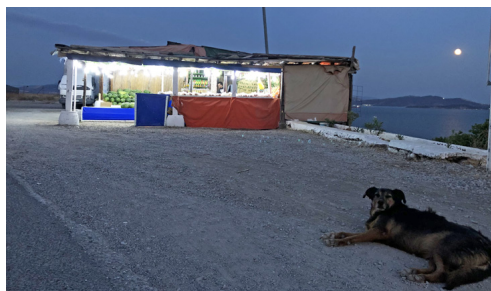
Κάποια τουριστικά βλήματα, θα έπεσαν πάνω στον τραυματία άστεγο, που είχε στριμώξει τα τσαμασίρια και όλο το μη σπιτικό του δίπλα στο καρτοτηλέφωνο. Κάτω από την χαρτονένια κλίνη του, κυλούσε το νερό από τους σωλήνες αποχέτευσης κάποιου κλιματιστικού. Το ντεκόρ του κουλέρ λοκάλ συμπληρώνουν τα σταθμευμένα δίτροχα.

Αρκετά τυχερό το τουριστικό κονβόι καθώς τίποτα δεν καίγεται πέριξ της περιφέρειας πρωτευούσης και η βαριά μυρωδιά των καμένων κωνοφόρων δεν έκατσε πάνω από την πόλη. Δεν ισχύει το ίδιο για την υπόλοιπη χώρα.

Έτσι, γιγάντια κρουαζιερόπλοια αδειάζουν το πελατολόγιό τους για σύντομες εφορμήσεις στα ημεδαπά εδάφη, την ώρα που καΐκια προσφέρουν, φιλότιμα, πιο παραδοσιακά μενού.

Στον παροξυσμό του θαυμασμού των πεντάστερων, των πολυτελών καταλυμάτων, των διώροφων αυθαιρεσιών αινιγματικά προστατευόμενων επιχειρηματιών και του ασταμάτητου μεν, αδικαιολόγητου δε θερινού κεφιοῦ, επιβιώνουν ακόμα μερικές εικόνες, στίγματα ενός μοναδικά γοητευτικού, λιτού κοντινού παρελθόντος.

Την ώρα της ανατολής του φεγγαριού, που αμυδρά ξεδιπλώνει ήδη το ασημένιο μονοπάτι του πάνω στην ήρεμη θάλασσα, ποζάρει ο συμπαθής κοπρίτης, αποκαλύπτοντας όλη την μουργέλα που οφείλει να διέπει την καταγωγή του σε συνδυασμό με το θερμό θέρος. Στο φόντο, υπερφωτισμένο από κάποια γεννήτρια το παράπηγμα με στοιβαγμένες κάποιες από τις χαρές του καλοκαιριού. Τον καρπό με τις κόκκινες φέτες και την πράσινη σκληρή φλούδα που θα καταναλωθεί σε φέτες από νεανικά πρόσωπα, ανάμεσα σε υποσχόμενα χαμόγελα στους αφρούς της ακρογιαλιάς.

Ο ελεύθερος τετράποδος ζει χωρίς δέν. Καθότι άστεγος δεν θα ανησυχήσει για τη δόση Εν.Φ.Ι.Α., ούτε για το εκκαθαριστικό από την αρμόδια Δ.Ο.Υ., δεν θα παραπονεθεί για το χτίσιμο κάθε σπιθαμής νησιών που κάποτε ήταν κοντά στο ορισμό του παραδείσου, δεν θα τρέξει στο αεροδρόμιο προκειμένου να υποδεχτεί κάποιον παίχτη - ηθοποιό, δεν θα αποβλακωθεί μπροστά στη γαλάζια ανταύγεια του δέκτη της τηλεόρασης και ασφαλώς δεν θα πανηγυρίσει για τις 20 χιλιάδες επισκεπτών που αναμένουν καθημερινώς στις ουρές για την ανάβαση στην Ακρόπολη των Αθηνών.

φωτό αρχείο Φ.Φ./Γ.Κ.

Κωνσταντίνος Λαφουζής, 1960, στο πλαίσιο της έκθεσης «Από την αρχαία Ελλάδα στην εποχή μας» στο Μουσείο Διόσκουρη, Αθήνα